

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

זֵהָר חֲדָשׁ בִּי־תִשְׂא

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ט - חלק ט"ז

קונטרס 856

מופץ ללא מטרות רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

אֲשֶׁרֵנוּ מֵה טוֹב חֶלְקֵנוּ בְּהִלּוּלָא דְבַר יוֹחָאי: וּמֵה נְעִים גּוֹרְלֵנוּ בְּהִלּוּלָא דְבַר יוֹחָאי:

אָב הֶרְחֵמֵן שְׁמַע קוֹלֵנוּ, בְּהִלּוּלָא דְבַר יוֹחָאי, אֶתְהּ הוּא
מוֹשִׁיעֵנוּ, בְּזָכוֹת אֲדוֹנֵנוּ בַר יוֹחָאי. אֲשֶׁרֵנוּ וְכו':
בְּמַהֲרָה יָבוֹא וַיַּגֵּל לִבְנוּ, בְּהִלּוּלָא דְבַר יוֹחָאי, בֶּן דּוּד
יָבוֹא וַיַּגְאֲלֵנוּ, בְּזָכוֹת אֲדוֹנֵנוּ בַר יוֹחָאי. אֲשֶׁרֵנוּ וְכו':
גַּלְהָ כְבוֹד מְלֻכּוֹתֵךְ עֲלֵינוּ, בְּהִלּוּלָא דְבַר יוֹחָאי, גְּאֲלָה
שְׁלָמָה תַּגְאֲלֵנוּ, בְּזָכוֹת אֲדוֹנֵנוּ בַר יוֹחָאי. אֲשֶׁרֵנוּ וְכו':
דַּעַה וְהַשְׁכֵּל תְּבוֹנֵנוּ, בְּהִלּוּלָא דְבַר יוֹחָאי, דוֹר יִשְׂרָאֵל
תְּבָרְכֵנוּ, בְּזָכוֹת אֲדוֹנֵנוּ בַר יוֹחָאי. אֲשֶׁרֵנוּ וְכו':
הֲשִׁב שְׂכִינְתֵךְ לְצִיּוֹן עִירֵנוּ, בְּהִלּוּלָא דְבַר יוֹחָאי, הַיּוֹם
תִּשְׁמַע שְׁוַעֲתֵנוּ, בְּזָכוֹת אֲדוֹנֵנוּ בַר יוֹחָאי. אֲשֶׁרֵנוּ וְכו':
וְתַעֲרַב לְפָנֶיךָ תִּפְלֵתֵנוּ, בְּהִלּוּלָא דְבַר יוֹחָאי, וְלְצִיּוֹן
בְּשׁוּבוֹ יִחְזוּ עֵינֵינוּ, בְּזָכוֹת אֲדוֹנֵנוּ בַר יוֹחָאי. אֲשֶׁרֵנוּ וְכו':
זְכוֹת אֲבוֹת יִגַּן עֲלֵינוּ, בְּהִלּוּלָא דְבַר יוֹחָאי, זֶה ה' קוֹיֵנוּ
וַיּוֹשִׁיעֵנוּ, בְּזָכוֹת אֲדוֹנֵנוּ בַר יוֹחָאי. אֲשֶׁרֵנוּ וְכו':
חוּס וְרַחֵם נָא עֲלֵינוּ, בְּהִלּוּלָא דְבַר יוֹחָאי, חֲמוּל עֲלֵינוּ
וְעַל עוֹלָלֵינוּ, בְּזָכוֹת אֲדוֹנֵנוּ בַר יוֹחָאי. אֲשֶׁרֵנוּ וְכו':
טוֹב וּמְטִיב הַדְרָשׁ לָנוּ, בְּהִלּוּלָא דְבַר יוֹחָאי, טוֹבֵךְ
וְחִסְדֵךְ עֲלֵינוּ, בְּזָכוֹת אֲדוֹנֵנוּ בַר יוֹחָאי. אֲשֶׁרֵנוּ וְכו':
יַדְבֵּר עֲמִים תַּחֲתֵינוּ, בְּהִלּוּלָא דְבַר יוֹחָאי, יְהִי ה' אֱלֹקֵינוּ
עִמָּנוּ, בְּזָכוֹת אֲדוֹנֵנוּ בַר יוֹחָאי. אֲשֶׁרֵנוּ וְכו':
כֶּתֶר הַלּוּמִים לְרֵאשֵׁנוּ, בְּהִלּוּלָא דְבַר יוֹחָאי, כְּבוֹד וְהַדָּר
תַּעֲטֵרֵנוּ, בְּזָכוֹת אֲדוֹנֵנוּ בַר יוֹחָאי. אֲשֶׁרֵנוּ וְכו':

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... פב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

לְשֵׁם וּלְתִהְיֶה תִתְנַנֵּנוּ, בְּהִלּוּלָא דְבַר יוֹחָאי, לְחַם חֲקֵנוּ
הִטְרִיפְנוּ, בְּזָכוֹת אֲדוֹנֵנוּ בַר יוֹחָאי. אֲשֶׁרְנוּ וְכוּ':

מְלַךְ רַחֲמָן רַחֵם עָלֵינוּ, בְּהִלּוּלָא דְבַר יוֹחָאי, מִבְּרַכְתְּךָ
מִלֵּא גְדִינוּ, בְּזָכוֹת אֲדוֹנֵנוּ בַר יוֹחָאי. אֲשֶׁרְנוּ וְכוּ':

נְאוּר וְאֲדִיר אֵל תִּשְׁכַּחֲנוּ, בְּהִלּוּלָא דְבַר יוֹחָאי, נְהַלְנוּ
לְצִיּוֹן גּוֹרְלֵנוּ, בְּזָכוֹת אֲדוֹנֵנוּ בַר יוֹחָאי. אֲשֶׁרְנוּ וְכוּ':

סוּף וְקֶץ לְכֹל צְרוּתֵינוּ, בְּהִלּוּלָא דְבַר יוֹחָאי, סִלַּח נָא
לְעוֹנֵנוּ, בְּזָכוֹת אֲדוֹנֵנוּ בַר יוֹחָאי. אֲשֶׁרְנוּ וְכוּ':

עַת רְצוֹן הַיּוֹם לָנוּ, בְּהִלּוּלָא דְבַר יוֹחָאי, עֲזָרְנוּ אֱלֹקֵי
יִשְׁעֵנוּ, בְּזָכוֹת אֲדוֹנֵנוּ בַר יוֹחָאי. אֲשֶׁרְנוּ וְכוּ':

פָּתַח לָנוּ שְׁעָרֵי רַחֲמִים לְתַפְלֵתְנוּ, בְּהִלּוּלָא דְבַר
יוֹחָאי, פְּרַנְסָה בְּרוּחַ תְּפַרְנִסְנוּ, בְּזָכוֹת אֲדוֹנֵנוּ בַר יוֹחָאי.
אֲשֶׁרְנוּ וְכוּ':

צְמִיחַת קַרְן לְגוֹאֲלָנוּ, בְּהִלּוּלָא דְבַר יוֹחָאי, צְדָקָה וְחֶסֶד
עֲשֵׂה עִמָּנוּ, בְּזָכוֹת אֲדוֹנֵנוּ בַר יוֹחָאי. אֲשֶׁרְנוּ וְכוּ':

קָרַע רוּעַ גִּזְרֵי דֵינֵנוּ, בְּהִלּוּלָא דְבַר יוֹחָאי, קוּמִם קַהֵל
עֲדַתְנוּ, בְּזָכוֹת אֲדוֹנֵנוּ בַר יוֹחָאי. אֲשֶׁרְנוּ וְכוּ':

רְצוֹנֵנוּ לְרֵאוֹת מְלַכְנוּ, בְּהִלּוּלָא דְבַר יוֹחָאי, רְפוּאָה
שְׁלֵמָה תִרְפְּאֵנוּ, בְּזָכוֹת אֲדוֹנֵנוּ בַר יוֹחָאי. אֲשֶׁרְנוּ וְכוּ':

שְׂכוֹן כְּמֵאז בְּאֵהְלֵינוּ, בְּהִלּוּלָא דְבַר יוֹחָאי, שׁוּבָה ה' אֵת
שְׁבוּתֵנוּ, בְּזָכוֹת אֲדוֹנֵנוּ בַר יוֹחָאי. אֲשֶׁרְנוּ וְכוּ':

תַּעֲלֵנוּ בְּשִׂמְחָה לְאַרְצֵנוּ, בְּהִלּוּלָא דְבַר יוֹחָאי, תִּבְנֶה לָנוּ
מִקְדָּשֵׁנוּ, בְּזָכוֹת אֲדוֹנֵנוּ בַר יוֹחָאי. אֲשֶׁרְנוּ וְכוּ':

הַאֲמִירוֹת כַּנֶּגֶד כָּל כְּתֹר - מִצּוֹת
עֲשֵׂה בְּמִקּוֹם הָרְאוּי לָהּ, מִצּוֹת
לֹא תַעֲשֶׂה בְּמִקּוֹם הָרְאוּי לָהּ.
וְאוֹתָן שְׁלֹשׁ הָאֲחֻרּוֹנוֹת, הֵן לֹא
תַעֲשֶׂה, מִכֻּלָּל שֶׁל עֲשֵׂה,
כְּשֶׁבִאֲרָנוּ בְּכֹל. אִף עַל גַּב שְׂזָה
מִתּוֹר - זֶה אֲסוּר. שְׁמִשּׁוּם שֶׁהֵם
כַּנֶּגֶד עֵתִיק הַעֲתִיקִים, שֶׁחֲסֵד
וְרַחֲמִים גְּדוּלִים שְׂרוּיִים בוֹ, וְאֵין
נִרְאֶה אֲלֵא לְמִצּוֹת עֲשֵׂה, מִשּׁוּם
כִּף דִּיק מִהֵם, שֶׁלֹּא יִתְפַּנֶּה אָדָם
לְצַד הָאֲחֹר, וְרָשָׁם אוֹתָם בְּמִצּוֹת
לֹא תַעֲשֶׂה.

וְהוֹדִיר אֶת בְּנֵי הָאָדָם בְּלֹאוֹ עַל
הַאֲמִירָה הָאֲחֻרּוֹנָה הַזֹּאת, שֶׁהוּא
הַכֻּלָּל הָאֲחֻרּוֹן שֶׁל הַתּוֹרָה. וְיִמִּי
שֶׁעוֹבֵר עַל זֶה, כְּאִלוֹ עֹבֵר עַל כָּל
הַתּוֹרָה, מִשּׁוּם שֶׁהוּא לְמַעַלָּה,
הָרְאשִׁית שֶׁל הַכֹּל, הַכֻּלָּל שֶׁל
הַכֹּל. וְאִם אָדָם עוֹבֵר עַל זֶה וּמִטָּה
מִחֻשְׁבְּתוֹ מִדְּרָכֵי הַתּוֹרָה, אִזּוֹ
נִדְבֵק בְּצַד הָאֲחֹר, בְּצַד הַשֶּׁקֶר,
וְאִזּוֹ בָּא לִידֵי (שְׁמוֹת ט) לֹא תַעֲנֶה
בְּרַעְפָּךְ עַד שֶׁקָּר. כִּפִּי שְׁמַצְאָנוּ
בְּאַחָאָב, שֶׁחָמַד אֶת כֶּרֶם נְבוֹת
הַיִּזְרְעֵאלִי, וְאִזּוֹ הֵעִידוּ עָלָיו שֶׁקָּר,
וּמִזֶּה בָּא אָדָם לְעֹבֵר עַל כָּל
הַאֲמִירוֹת.

אֲבָר כִּשְׁהוּא הוֹלֵךְ בְּדְרָכֵי הַתּוֹרָה
וְחוֹשֵׁב בְּמִצְוֹתָיו, אִזּוֹ מִתְפַּשֵּׁט
אוֹתָהּ מִחֻשְׁבָּה כֻּלָּל הַדְּרוֹגוֹת מִצַּד
הָאֲמִת, הַצַּד שֶׁל הָאֲמוּנָה
הַעֲלִיּוֹנָה.

וְכֹא רָאָה, הָרִי כָּל הַאֲמִירוֹת
נְעוּצוֹת - סוֹף בְּרֹאשׁ, וְרֹאשׁ
בְּסוֹף. הָרֹאשׁ - לְהִפְרִי אֶת הַקְּדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא בְּמִחְשַׁבְתּוֹ. הַסוֹף -
שֶׁלֹּא לְהִטּוֹת מִחֻשְׁבְּתוֹ וְרִצּוֹנוֹ
לְצַד הָאֲחֹר. וְכִשְׂאָדָם נִדְבֵק בְּזֶה,
אִזּוֹ כָּל הָעוֹלָמוֹת מִתְמַלְאִים
בְּכִרְכוֹת עֲלִיוֹנוֹת שְׁשׁוּפְעוֹת
מִהַעֲתִיק הַנִּסְתָּר שֶׁל הַכֹּל.

וּכְשִׁיזְרָדוֹת, כְּלֵן מִתְקַשְּׂרוֹת בַּיּוֹם
הַשְּׁלִישִׁי, וְזֶה יַעֲקֹב. מִשּׁוּם כִּף

כָּל כְּתֹרָא, מִצּוֹת עֲשֵׂה בְּאֲתֵרָא דְחִזִּי לִיה, מִצּוֹת
לֹא תַעֲשֶׂה בְּאֲתֵרָא דְחִזִּי לִיה. וְאִינוּן תְּלָתָא
בְּתֵרָאִי, אִינוּן לֹא תַעֲשֶׂה, מִכֻּלָּל דְּעֲשֵׂה,
כְּדֹאוּקִימָנָא בְּכוּלָּא, אִף עַל גַּב דְּהֵאִי שְׂרִי,
הֵאִי אֲסוּר. דְּבִגִּין דְּאִינוּן לְקַבֵּל עֵתִיקָא
דְּעֵתִיקִין, דְּחֲסֵד וְרַחֲמִים גְּדוּלִים בִּיה שְׂרִיין,
וְלֹא אֲתַחֲזִי אֲלֵא לְמִצּוֹת עֲשֵׂה. בְּגִינֵי כִּף דִּיִּיק
מִנְיֵיהוּ, דְּלֹא יִתְפַּנֵּי בַר נֶשׁ לְסִטְרָא אֲחֵרָא,
וְרָשִׁים לֵהוּ בְּמִצּוֹת לֹא תַעֲשֶׂה.

וְאִזְהִיר לוֹן לְבַנֵּי נֶשָׁא בְּלֹאוֹ, עַל הֵאִי אֲמִירָה
בְּתֵרָאָה, דְּאִיהוּ כֻּלָּלָא בְּתֵרָאָה
דְּאוּרִייתָא, וּמֵאֵן דְּעֵבֵר עַל הֵאִי, כְּאִלוֹ עֹבֵר
עַל כָּל אוּרִייתָא. בְּגִין דְּאִיהוּ לְעִילָא, רְאשִׁיתָא
דְּכֻלָּא, כֻּלָּלָא דְּכֻלָּא. וְאִי בַר נֶשׁ עֹבֵר עַל הֵאִי,
וְאֲסִטִּי מִחֻשְׁבְּתִיהָ מִן אוּרְחִין דְּאוּרִייתָא, כְּדִין
אֲתַדְבֵּק בְּסִטְרָא אֲחֵרָא, בְּסִטְרָא דְּשֶׁקֶר, וְכִדִּין
אֲתִי לִידֵי לֹא תַעֲנֶה בְּרַעְפָּךְ עַד שֶׁקָּר.
כְּדֹאשְׁפַחְנָא בְּאַחָאָב, דְּחָמִיד פְּרָמָא דְּנְבוֹת
הַיִּזְרְעֵאלִי, וְכִדִּין אֲסִהִידוּ עָלֵיהָ שֶׁקָּרָא, וּמִהֵאִי
אֲתִי בַר נֶשׁ לְמַעַבֵּר עַל כְּלֵהוּ אֲמִירָן.

אֲבָר כִּד אִיהוּ אֲזִיל בְּאוּרְחִין דְּאוּרִייתָא,
וְחָשִׁיב בְּפִקּוּדוֹי, כְּדִין אֲתַפְּשֵׁטָא הֵיחָא
מִחֻשְׁבָּה בְּכֻלָּהוּ דְּרִגִּין, מִסִּטְרָא דְּאֲמִת, סִטְרָא
דְּמִהִימְנוּתָא עִילָאָה.

וְהָא חִזִּי, דְּהָא נְעִיעִין כְּלֵהוּ אֲמִירָן, סוֹפָא
בְּרִישָׁא, וְרִישָׁא בְּסוֹפָא. רִישָׁא לְמִנְדַּע
לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּמִחְשַׁבְתִּיהָ. סוֹפָא דְּלֹא
לְאֲסִטָּאָה מִחֻשְׁבְּתִיהָ וְרַעוּתִיהָ לְסִטְרָא אֲחֵרָא.
וְכִד בַר נֶשׁ מִתְדַבֵּק בְּהֵאִי, כְּדִין כְּלֵהוּ עֲלִמִין
מִתְמַלְאֵן בְּרִכָּאֵן עִילָאִין דְּגִגְדִין מִן עֵתִיקָא
סִתִּימָא דְּכֻלָּא.

וְכִד נַחְתּוּ, כְּלֵהוּ אֲתַקְשְׂרוּ בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי, וְדָא
יַעֲקֹב. בְּגִין כִּף שְׁבִיעָאָה לְקַבְּלִיהָ, דְּכֻלָּהוּ

השביעי כנגדו, שכל השבעה נקשרים בו. וכיון שהארץ הזו, באור עם בניה, שכל השבעה נקשרים להאיר, ואז ארבע כוסות, ארבע הגאלות.

קדוש על היין - כנגד דוד. הגדה - כנגד יעקב. ברפת המזון - כנגד יצחק. הלל הגדול - כנגד אברהם.

ממטה למעלה עולה כמו זה. מצה - כנגד דוד. שבעות - כנגד יעקב. ראש השנה - כנגד יצחק. סכות - כנגד אברהם. ואף על גב שבארנו כנגד אהרן - הכל אחר. וכיון שהגיעו למקום השלם של יעקב, אמרו הלל הגדול.

דבר אחר זה יתנו, פמה יש לבני אדם להשמר בדרביהם, שפאשר הצדיק שהוא נמפר, כל עשר הדרגות הסתירו אורוטיהם, שיהי אין שופע אור העתיק אלא בשבילו, לתועלת על הארץ, ומי שעבר על זה, עבר על כל המצוות. והקדוש ברוך הוא באהבה רבה נתן השבת לשמרה כנגדו, ששקולה לכל המצוות. ועל כן עשרים גרה, שהחזיר למקומם, הוא כפר נפש, ומאירים למקום שנקרא נפש, מהמקום של ישראל, והשמים מאירים לארץ הזו, ונותנים לה כל תקונייה להתחבר למעלה.

ובא וראה, כתוב (תהלים ט) השמים מספרים כבוד אל. מי השמים? השמים של הקדוש ברוך הוא, מספרים למקום שנקרא כבוד אל. מי זה כבוד אל? בתו של אברהם שנקראת אל. אל זה אברהם. מה מספרים? כמו שנאמר (איוב כח) אז ראה ויספרה. מה זה ויספרה? כמו שנאמר (שם) מקום ספיר אבניה. ואותם השמים מתקנים אותה בכל תקונייה, את כבוד האל הזו.

שבעה אתקשרן ביה. וכיון דהאי ארץ, בנהירו עם בנהא, דכלהו שבעה אתקשרן לאנהרא, וכדין ארבעה כוסות, ארבעה גאלות.

קדוש על היין, לקבליה דדוד. הגדה, לקבליה דיעקב. ברפת המזון, לקבליה דיצחק. הלל הגדול, לקבליה דאברהם.

מתתא לעילא סליק כגוונא דא, מצה, לקבליה דדוד. שבעות, לקבליה דיעקב. ראש השנה, לקבליה דיצחק. סוכות, לקבליה דאברהם. ואף על גב דאוקימנא לקבליה דאהרן, פלא חד. וכיון דמטו לאתרא שלימא דיעקב, אמרו הלל הגדול.

דבר אחר זה יתנו, פמה אית לון לבני נשא לאסתמרא באורחיהו, דכד הוא זפאה אזדבן, פלהו עשר דרגין אסתימו נהורייהו, דהא לא נגיד נהירו דעתיקא, אלא בגיניה לתועלתא על ארעא. ומאן דעבר על דא, עבר על כל פיקודייה. וקודשא בריך הוא ברחימו סגיא, ירב שבת לנטרא לקבליה, דשקיל ככל פיקודייה.

ועל דא עשר גרה, דאהדר לאתריה, איהו כופר נפש, ונהרין לאתרא דאיקרי נפש, מאתרא דישרא"ל. ושמים נהירין להאי ארץ, ויהבין לה כל תקונהא לאתחברא לעילא.

והא חזי, (תהלים ט) כתיב השמים מספרים כבוד אל. מאן שמים. שמיא דקודשא בריך הוא, מספרים לאתרא דאיקרי כבוד אל. מאן כבוד אל. ברתיה דאברהם, דאיקרי אל. אל, דא אברהם. מאי מספרים. פמה דאת אמר (איוב כח) אז ראה ויספרה. מאי ויספרה. פמה דאת אמר (שם כח) מקום ספיר אבניה. ואינון שמיא, מתקנין לה בכל תיקונהא, להאי כבוד אל.

ועל זה ישראל למטה מביאים לה הארה בלחישא, ממקור שלמעלה, ואומרים ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד.

והמקום שנקרא שמים מעיד בהם. ועל פן עי"ן ודל"ת גדולות, להיות עדים. שמים, שכתוב (ברים ל) העדתי בכם היום את השמים, זה יעקב, מקום השמים. ומנין שהיא מעידה? שכתוב ואת הארץ. וכתוב (תהלים פט) כִּירַח יִכּוֹן עוֹלָם וְעַד בַּשָּׁמַיִם נֶאֱמָן.

ובאשר ישראל בשלמות כמו שהיו (פראי), עדים שלמים מעידים בהם, הקדוש ברוך הוא וכןסת ישראל, ובאותו הזמן שופע הטל שלמעלה ממקום העתיק. מתי? כשהם ביחוד. זהו שכתוב (שיר ה) שראשי נמלא טל. חשבון טל: יהו"ה אח"ד. הקדוש ברוך הוא עם כנסת ישראל. שבאותה השעה יהיו ראויים ישראל לטל.

וישראל שפכרים אותם, הם מיוחדים אותם פעמים ביום - אחד בצד היום, ואחד בצד הלילה.

ומהטל ההוא עתידים המתים להחיות לעולם הבא. זהו שכתוב (דניאל יב) ורבים מישגי אדמת עפר יקיצו. מישגי - כמו שגאמר (שיר ה) אני ישנה ולפי ער וכו', המקום של לפי קול דודי - המקום שנקרא קול, וזה יעקב. שראשי נמלא טל - הינו ברכות שמים, שבאים למקום הזה שנקרא שמים, כשהוא ביוחד עם הנקבה, ומקום מן העפר.

ובאשר יצחק ברוך את יעקב, אמר (בראשית כו) ויתן לך האלהים מטל השמים, משום שראה שיעקב יורש את המקום ההוא. האלהים - זו האם העליונה. שפועטת אותו בעטרות

ועל דא ישראל לתתא, מיתין לה נהירו בלחישו, ממבועא דלעילא, ואומרין ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד.

ואתר דאיקרי שמים אסהיד בהון. ועל דא עי"ן ודל"ת אינון רברבין, למהוי סהדין. שמים, דכתיב (דברים ל יט) העדתי בכם היום את השמים, דא יעקב, אתרא דשמים. ומנא לן דאיהי אסהידת. דכתיב ואת הארץ. וכתוב (תהלים פט לח) כִּירַח יִכּוֹן עוֹלָם וְעַד בַּשָּׁמַיִם נֶאֱמָן.

וכד ישראל בשלימו כדהוי (ברמיו), סהדין שלימין סהדין בהו, קודשא בריך הוא וכןסת ישראל, ובההוא זמנא נגיד טלא דלעילא, מאתרא דעתיקא. אימתי, כד אינון ביחודא. הדא הוא דכתיב, (שה"ש ה ב) שראשי נמלא טל. חושבן (דף ע"א) ט"ל: יהו"ה אח"ד. קודשא בריך הוא וכןסת ישראל. דבההוא שעתא אתחזון ישראל לטלא.

וישראל דידיעין בהון, אינון מיוחדין לון תרי זמני ביומא. חד בסטרא דיממא, וחד בסטרא דליליא.

ומההוא טלא, זמינין מיתייא לאחיא לעלמא דאתי. הדא הוא דכתיב, (דניאל יב ב) ורבים מישגי אדמת עפר יקיצו. מישגי, כמה דאתא אמר, (שה"ש ה ב) אני ישנה ולפי ער וכו', אתרא דלפי. קול דודי, אתרא דאיקרי קול, ודא יעקב. שראשי נמלא טל, הינו ברכות שמים, דאתין מלעילא להאי אתרא דאיקרי שמים, כד איהו בייחודא עם נוקבא, ותיקום מעפרא.

ויצחק כד בריך ליה ליעקב, אמר, (בראשית כו כח) ויתן לך האלהים מטל השמים. בגין דחזא דיעקב ירית ההוא אתרא. האלהים, דא

אימא עילאה. דעטרא ליה בעיטרין עילאין, לאודווגא במטרוניתא.

וכד מטי האי טלא לזעירא, מסטרא דצפון אגליד. ומסטרא דדרום נגיד. עד דמטי לכסא הכבוד. וכד מטי לכסא הכבוד, אתרא דאיקרי ארץ, כדין סטרא דצפון דאחיד ביה, אגליד ויתעביד שלג, וביה אתברי עלמא. ועל דא איתערו קמאי, עולם מהיכן אתברי, משלג שתחת פסא הכבוד.

ועל דא בדינא לא קאים עלמא, עד דאתערו רחמי. הדא הוא דכתיב, (תהלים יט ב) השמים מספרים כבוד אל ומעשה ידיו מגיד הרקיע. דא רקיע, דביה תליין כל נהורין וכוכבייא. ודא צדיק, דאנגיד לון להאי אתר דכבוד.

יום ליום יביע אמר, מאן יום ליום, דא שמיא ורקיע. ולילה ללילה יחנה דעת, האי אתרא דאיקרי לילה אנגיד לגבריאל דאיקרי לילה. מאי דקביל מאתרא דאיקרי דעת. והוא הון יקר ונעים, דגניז דעתיה, בהאי אתרא דלילה. וגבריאל קביל מתמן, והוא דאקרי לילה, ואנגיד לתמאי רוח דעת ויראת ה'.

אין אמר ואין דברים, בגין דכלא בלחישו. בכל הארץ יצא קום, דא קו האמצעי, דאנגיד להאי ארץ. הדר פריש מאן שמים, דא שמש. והוא פחתן יוצא מחפתו, דא עטרה שעטרה לו אמו.

ישיש כגבור לרוץ אורח, לאנהרא לסיתרא, מהו ישיש כגבור. בגין דסטרא דגבורה איתער בהוא זמנא. מקצה השמים מוצאו, דא רישא דכולא. ותקופתו על קצותם, בגין דהוא מקיף לכולא, מברית מן הקצה אל הקצה.

עליונות, להתחבר עם הגבירה. וכשמגיע הטל הזה לזעיר, מצד הצפון נקרא, ומצד הדרום הצפוע, עד שמגיע לכסא הכבוד. וכשמגיע לכסא הכבוד, המקום שנקרא ארץ, אזי צד הצפון שאוחז בו נקדש ונעשה שלג, ובו נברא העולם. ועל זה התעוררו הראשונים, מהיכן העולם נברא? משלג שתחת פסא הכבוד.

ועל כך העולם אינו עומד בדין, עד שמתעוררים רחמים. זהו שכתוב (תהלים ט) השמים מספרים כבוד אל ומעשה ידיו מגיד הרקיע. זה הרקיע שבו תלויים כל האורות והכוכבים, וזה צדיק שמשפיע אותם למקום הזה של כבוד.

יום ליום יביע אמר (שם), מי זה יום ליום? זה השמים והרקיע. ולילה ללילה יחנה דעת - המקום הזה שנקרא לילה, משפיע לגבריאל שנקרא לילה, מה שקבל מהמקום שנקרא דעת, והוא (משלי כד) הון יקר ונעים, שגנו דעתו במקום הלילה. וגבריאל קבל משם, והוא שנקרא לילה, ומשפיע לתחתונים (ישעיה יא) רוח דעת ויראת ה'.

אין אמר ואין דברים (תהלים ט) - משום שהכל בלחש. בכל הארץ יצא קום - זה הקו האמצעי שמשפיע לארץ הזו. חזר פרש מי השמים? זה השמש. והוא פחתן יצא מחפתו - זו (שיר א) העטרה שעטרה לו אמו.

ישיש כגבור לרוץ ארח (תהלים ט) להאיר ללכנה. מה זה ישיש כגבור? משום שצד הגבירה מתעורר בצד ההוא. (שם) מקצה השמים מוצאו - זה הראש של הכל. ותקופתו על קצותם, משום שהוא מקיף לכל, (שמות כו) מברית מן הקצה אל הקצה.

וְאִין נִסְתָּר מִחֻמְתּוֹ, הֵינְנוּ דְכְתִיב (ירמיה כג כד) אִם יִסְתָּר אִישׁ בְּמִסְתָּרִים. תּוֹרַת ה' תְּמִימָה, כְּמֹה שֶׁנֶּאֱמַר (בראשית כה כז) וַיַּעֲקֹב אִישׁ תָּם. מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ, כְּמֹה דְאֵת אֶמֶר (ירמיה נא יא) נִשְׁבַּע ה' צְבָאוֹת בְּנַפְשׁוֹ. בְּגִין דְּהוּא אֲתַקִּין לָהּ עַל תִּיקוּנָהּא, וְיִתִּיב בְּבֵיתָא דִּילָהּ, וְזֵן לָהּ בְּכָל מַה דְּאֶצְטְרִיקָא, וְעַל דָּא מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ.

עֲדוּת ה' נֶאֱמָנָה, דָּא אֲתָרָא דְיוֹסֵף, דְּאֶקְרִי עֲדוּת. אֲמַאי נֶאֱמָנָה. בְּגִין דְּהוּא אֲתָרָא דְנִהְרָא, דְּלֹא יִכְזָבוּן מִיּוּמֵי. מִחֻכְמַת פְּתִי, אֲתָרָא דְלִית לִיהּ דְּעֵתָא הוּא מְחֻכְמֵי לָהּ, בְּהוּא חֻכְמָה זַעִירָא דְקַבִּילִית מִנִּיהּ וְאִוְקְמוּהָ, וּמִנִּיהּ לָהּ לְפָרְנָסָא עֲלֵמָא. וְיִהְיֵב לְמֵאן דְּלִית לִיהּ זְכוּתָא מְדִילִיהּ.

פְּקוּדֵי ה', אֵינוֹן דְּתַלְיִין מֵהֵיא דְאֲתַפְקְדוּן בְּיָדָהּ כָּל גְּוִיזוֹן דְּמַלְכָּא, וְעַל דָּא יִשְׂרָיִם, כְּמֹה דְאֵת אֶמֶר (דברים לב ד) צְדִיק וְיִשָּׁר הוּא, וְצַדִּיק אִיקְרִי חֵכִי. מִשְׁמַחֵי לֵב, שְׂמַחָה, דָּא כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל. וְאִימְתִי הִיא כְּחֻדָּה. בְּזַמְנָא דְאֲתַחֲבַרַת בְּלֵב הַשְּׁמַיִם.

מְצוֹת ה' בְּרָה, כְּדִין אֲתַעֲבִידַת מְצוּה בְּרָה. בְּקַדְמִיתָא אֶקְרִי מְצוּה, הַשְּׁתָּא דְשָׂרְיָא עֲלֵהּ תּוֹרָה שְׂבַכְתָּב, אֶקְרִי מְצוּה בְּרָה. כְּמֹה דְאֵת אֶמֶר (שה"ש ו י) בְּרָה כַּחֲמָה. וְצַדִּיק וְצַדִּיק בְּשִׁיקוּלָא חֲדָא.

מְאִירַת עֵינַיִם. (זכריה ד י) עֵינֵי ה' הֵמָּה מְשׁוּטְטִים. מַאי טַעְמָא מְאִירַת. בְּקַדְמִיתָא מְאִירַת, דְּכְתִיב (בראשית א יד) יְהִי מְאִירַת בְּרִיקֵעַ הַשְּׁמַיִם, וְכַד הָאִי רִיקֵעַ הַשְּׁמַיִם אֲנַהִיר לָהּ, אִיהִי מְאִירַת, דְּיוו"ד אֵיתוּסָף בְּהּ נַהִירוּ דְצַדִּיק, וּפְרִישׁוּ דְשְׁלָמָא דִּילִיהּ, כְּדִין הוּא בְּרַבּוּ סַגִּיא. וְאִימְתִי הִיא בְּרָה, כַּד אֲתַפְלִילַת דְּכַר וְנוֹקְבָא.

וְאִין נִסְתָּר מִחֻמְתּוֹ (תהלים יט) - הֵינְנוּ שְׂכָתוּב (ירמיה כג) אִם יִסְתָּר אִישׁ בְּמִסְתָּרִים. תּוֹרַת ה' תְּמִימָה, כְּמֹה שֶׁנֶּאֱמַר (בראשית כה כז) וַיַּעֲקֹב אִישׁ תָּם. מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ - כְּמֹה שֶׁנֶּאֱמַר (ירמיה נא יא) נִשְׁבַּע ה' צְבָאוֹת בְּנַפְשׁוֹ. מְשׁוּם שֶׁהוּא הִתְקִין אוֹתָהּ עַל תִּיקוּנָהּ, וַיִּשָּׁב בְּבֵיתָהּ, וְזֵן אוֹתָהּ בְּכָל מַה שֶׁהֶצְטָרְכָה, וְעַל כֵּן מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ.

עֲדוּת ה' נֶאֱמָנָה (תהלים יט) - זֶה מְקוּמוֹ שֶׁל יוֹסֵף, שֶׁנֶּקְרָא עֲדוּת. לְמַה נֶאֱמָנָה? מְשׁוּם שֶׁהוּא הַמְּקוֹם שֶׁמְאִיר, שְׁלֹא יִכְזָבוּ מִיּוּמֵי. מִחֻכְמַת פְּתִי - הַמְּקוֹם שֶׁאֵין לוֹ דַּעַת, הוּא מְחֻכְמֵי אוֹתָהּ בְּאוֹתָהּ חֻכְמָה קְטַנָּה שֶׁקְבֵּלָה מִמֶּנּוּ, וּפְרִישׁוּהָ, וּמְנַה אוֹתָהּ לְפָרְנָס אֵת הַעוֹלָם, וְנוֹחֲנַת לְמִי שֶׁאֵין לוֹ זְכוּת מְשֻׁלוֹ.

פְּקוּדֵי ה' (שם) - אוֹתָם הַתְּלוּיִים מְאוֹתָהּ שֶׁבְּיָדָהּ הַפְּקוּדֵי כָּל גְּוִי הַמַּלְאָךְ, וְעַל כֵּן יִשְׂרָיִם, כְּמֹה שֶׁנֶּאֱמַר (דברים לב ד) צְדִיק וְיִשָּׁר הוּא. וְצַדִּיק נֶקְרָא כֵּן. מִשְׁמַחֵי לֵב - שְׂמַחָה זֹאת כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל, וּמְתִי הִיא בְּשִׁמְחָה? בְּזַמֵּן שֶׁמִּתְחַבְּרַת עִם לֵב הַשְּׁמַיִם.

מְצוֹת ה' בְּרָה - אֵין נַעֲשִׂית מְצוּה בְּרָה. בְּרָה. בְּרָאוּנָה נִקְרָאת מְצוּה, וְכַעַת שֶׁשׁוּרָה עֲלֶיהָ תּוֹרָה שְׂבַכְתָּב, נִקְרָאת מְצוּה בְּרָה, כְּמֹה שֶׁנֶּאֱמַר (שיר ו י) בְּרָה כַּחֲמָה, וְצַדִּיק וְצַדִּיק בְּשִׁיקוּל אֶחָד.

מְאִירַת עֵינַיִם - (זכריה ד י) עֵינֵי ה' הֵמָּה מְשׁוּטְטִים. מַה הַטַּעַם מְאִירַת? בְּרָאוּנָה מְאִירַת, כְּמֹה שֶׁכְּתוּב (בראשית א יד) יְהִי מְאִירַת בְּרִיקֵעַ הַשְּׁמַיִם. וְכַשְׁרִיקֵעַ הַשְּׁמַיִם הֵנָּה מְאִיר לָהּ, הִיא מְאִירָה, שְׁנוֹסְפָה בַּהּ יו"ד, אוֹרוֹ שֶׁל הַצַּדִּיק וּפְרִישַׁת שְׁלוֹמוֹ, וְאֵז הוּא בְּגִדְל רַב. וּמְתִי הִיא בְּרָה? כְּשֶׁנִּכְלַלַת הַזְּכָר עִם הַנְּקֵבָה.

יִרְאֵת ה' טְהוֹרָה (תהלים ט) - הִשְׁבַּח שֶׁל כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל שֶׁהִיא בְּטְהֵרָה, כְּשֶׁהוּא מְאִיר לָהּ פְּנִים. עוֹמֶדֶת לְעַד - שְׁעוֹמֶדֶת תָּמִיד חוֹמָה רָמָה וְחֻזְקָה עַל בְּנֵיהָ. מְתִי? כְּשֶׁמְשַׁפְּטִי ה' מִמְקוֹם שֶׁל אֱמֶת מְאִירִים בָּהּ. וְזֶהוּ שֶׁכְּתוּב (שם) צְדָקוֹ יַחְדּוֹ, כְּשֶׁהֵם יַחַד בְּצַדֵּק הַזֶּה וְנוֹטְלִים אֶת שְׁמָהּ. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (שם) צְדָקוֹ יַחְדּוֹ, וְהִיא הַשֵּׁם שֶׁלָּהֶם, מְצוֹת ה'.

דָּבָר אַחֵר פְּקוּדֵי ה' - נִצַּח וְהוֹד, שֶׁהֵם לְמוֹדֵי ה'. מְשַׁמְחֵי לֵב - זֶה הָאֲתֵרוּג שְׂדוּמָה לְלֵב. מְצוֹת ה' - זֶה הָאֲתֵרוּג. יִרְאֵת ה' - כְּמוֹ שְׂנֵאָמֵר (משלי לא) אֲשֶׁה יִרְאֵת ה' הִיא תִתְהַלֵּל. מָה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שֶׁהִיא טְהוֹרָה. מְשַׁפְּטֵי ה' אֱמֶת - אֵלּוּ שֵׁשֶׁת הַבְּנִים שֶׁכְּלוּלִים בְּיַעֲקֹב, שְׂנֵקָרָא מְשַׁפֵּט, וְהוּא אֱמֶת. צְדָקוֹ יַחְדּוֹ - בְּיַחְדּוֹ שֶׁלֵם בְּיִרְאֵת ה', שֶׁהִיא טְהוֹרָה.

הַנְּחַמְדִּים מְזֻהָב וּמְפֹז רַב (תהלים ט) מְצַד הַזֶּהָב, זֶה שֶׁבַחוֹ שֶׁל יִצְחָק, כְּמוֹ שְׂנֵאָמֵר (שיר השירים ח) שְׁמָאלוֹ תַחַת לְרַאשֵׁי. וּמְפֹז - זֶה אֲבָרָהֶם, וְזֶה יְמִינוֹ תַחֲבֻקְנִי. רַב - זֶה יַעֲקֹב. וּמִתּוֹקִים מְדַבֵּשׁ - דְּבַשׁ זֶה תִמְרוֹ, שֶׁכְּלוּל זָכַר וְנִקְבָּה. וּמִשּׁוּם זֶה, מְתִי הֵם מִתּוֹקִים? כְּאֲשֶׁר נִתְחַבְּרוּ וְיָצְא מֵהֶם דְּבַשׁ. וְנִפְתַּת צוּפִים - כְּמוֹ שְׂנֵאָמֵר (שם ד) נִפְתַּת תַּטְפְּנָה שְׁפֹתַיִךְ כִּלְהָ. צוּפִים - מִשּׁוּם שֶׁכֵּל מִי שֶׁרוֹצֵה לְצִפּוֹת וְלִהְתְּבַוֵּן בַּמְרָאָה הַזֶּה, מִסְתַּפֵּל, כְּמוֹ שְׂנֵאָמֵר (יחזקאל לג) צוּפָה נִתְתִּיד לְבֵית יִשְׂרָאֵל וְשִׁמְעֶת מִפִּי דְבָר. וְדַאי הַמְקוֹם הַזֶּה נִקְרָא פֶתַח הָאֱמוּנָה. וְכְתוּב (שם) וְאָרְאָה מְרֹאוֹת אֱלֹהִים. מִכַּאן וּמְעֵלָה אֵין רְשׁוֹת לְהִסְתַּפֵּל. וְעַל כֵּן מְמַנֶּה יוֹנְקִים אוֹתָם לְמוֹדֵי ה', שְׂנֵקָרָאִים צוּפִים, כְּמוֹ שְׂנֵאָמֵר נִפְתַּת צוּפִים.

יִרְאֵת ה' טְהוֹרָה, שֶׁכְּחַא דְכְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, דְּאִיהִי בְּדִכּוּי. כִּד אִיהוּ אֲנַהִירוּ לָהּ אֲנַפִּין. עוֹמֶדֶת לְעַד, דְּקִיִּימָא תְדִיר שׁוּר רָם וְתִקְיָה עַל בְּנֵהָ. אִימְתִי, כִּד מְשַׁפְּטִי ה' מְאֵתֵר דְּאֵמֶת נְהָרִין בָּהּ. וְהֵאֵי דְכְּתִיב, צְדָקוֹ יַחְדּוֹ, כִּד אֵינוֹן כְּחֻדָּא בְּהֵאֵי צְדָק, וְנִטְלִין שְׁמָא דִּילָהּ, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, צְדָקוֹ יַחְדּוֹ. וְאִיהִי שְׁמָא דִּילֵיהוֹן, מְצוֹת ה'.

דְּבָר אַחֵר פְּקוּדֵי ה', נִצַּח וְהוֹד, דְּאֵינוֹן לְמוֹדֵי ה', מְשַׁמְחֵי לֵב, דָּא אֲתֵרוּג, דְּדַמְיָא לְלֵב. מְצוֹת ה', דָּא אֲתֵרוּג. יִרְאֵת ה', כְּמָה דְאֵת אָמֵר (משלי לא ל) אֲשֶׁה יִרְאֵת ה' הִיא תִתְהַלֵּל. מְאִי טַעְמָא, בְּגִין דְּאִיהִי טְהוֹרָה. מְשַׁפְּטִי ה' אֱמֶת, אֵלִין שֵׁיט בְּנִין, דְּכִלְיִין בְּיַעֲקֹב, דְּאִקְרִי מְשַׁפֵּט, וְהוּא אֱמֶת. צְדָקוֹ יַחְדּוֹ, בְּיַחְדּוֹ שְׁלִימָא בְּיִרְאֵת ה', דִּהִיא טְהוֹרָה.

הַנְּחַמְדִּים מְזֻהָב וּמְפֹז רַב, מִסְטָרָא דְזֶהָב, דָּא שֶׁכְּחַא דְיִצְחָק, כְּמָה דְאֵת אָמֵר, שְׁמָאלוֹ תַחַת לְרַאשֵׁי. וּמְפֹז, דָּא אֲבָרָהֶם, וְדָא יְמִינוֹ תַחֲבֻקְנִי. רַב, דָּא יַעֲקֹב. וּמִתּוֹקִים מְדַבֵּשׁ, דְּבַשׁ דָּא תִמְרוֹ, דְּכִלְיִל דְּבָר וְנוֹקְבָא. בְּגִין כֵּן אִימְתִי אֵינוֹן מִתּוֹקִים. כִּד אֲתַחֲבְרוּ, וְנִפְיָק מְנִיִּיהוּ דְּבַשׁ.

וְנוֹפֶת צוּפִים, כְּמָה דְאֵת אָמֵר (שם ד יא) נוֹפֶת תַּטְפְּנָה שְׁפֹתַיִךְ כִּלְהָ. צוּפִים, בְּגִין דְּכָל מֵאֵן דְּבַעֵי לְמַצְפֵי וְלֹאסְתַּפְּלָא בְּהֵאֵי מְרָאָה, מִסְתַּפֵּל. כְּמָה דְאֵת אָמֵר (יחזקאל לג ז) צוּפָה נִתְתִּיד לְבֵית יִשְׂרָאֵל וְשִׁמְעֶת מִפִּי דְבָר. וְדַאי הֵאֵי אֲתֵרָא, אִקְרִי פֶתַח דְּמַהִימְנוּתָא. וְכְתִיב, (שם א א) וְאָרְאָה מְרֹאוֹת אֱלֹהִים. מִכַּאן וְלִעֵילָא לִית רְשׁוֹ לְאִסְתַּפְּלָא. וְעַל דָּא מִינְהָ נִנְקִין אֵינוֹן לְמוֹדֵי ה', דְּאִיקְרוּן צוּפִים, כְּמָה דְאֵת אָמֵר וְנוֹפֶת צוּפִים.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבותי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֵלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֵגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֵלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

החפץ חיים והחזון איש זי"ע

במכתבי מרן החפץ חיים זצ"ל (דף יד אות ג'), שספר בנו הר' אריה ליב על אביו, שהחזיק מאד בחכמת הקבלה באמרו כי הוא אחד מחלקי תורה היותר נעלים, ומרגלא בפומיה תמיד כי בלי סתרי תורה מגששים אנו באפלה, ובס' "מאיר עיני ישראל" (כ"ג ע' תקנ"ו), שרבי שלמה ספר לו על רבו החפץ חיים, שכל שבת קודש למד את הזהר של הפרשה, גם היה אומר לאחרים שילמדו הזהר של הפרשה, אפילו בחורים. והיה אומר שרבו כמדרש. (אור הזהר דף 82). ובספר מעשה איש (חלק ג' ע' צ"ח): שמרן החזון איש זצ"ל אמר להג' ר' שמריהו גריינימן זצ"ל, שאין ספר מוסר כל כך טוב כמו ספר הזהר. (מפעל הזוהר העולמי - 0548436784)

The Chofetz Chaim and the Chazon Ish

In *The Letters Of The Chofetz Chaim* (page 14, letter 3), his son Rav Aryeh Leib relates about his father that **he held the wisdom of Kabbalah very dear, saying that it is one of the most lofty parts of Torah, and he was accustomed to say that without the secrets of the Torah, we are groping in darkness.** In the *sefer Meir Einei Yisroel* (vol. 3, page 556) it says that Rav Shlomo told him about his Rebbi the Chofetz Chaim that **every Shabbos he learned the Zohar on the parshah.** He also told others to learn the Zohar on the parshah, **even bachurim.** In the *sefer Maaseh Ish* (Vol. 3, page 98) it says that Maran the Chazon Ish said to Rav Shmerayahu Greinman **that there is no better mussar sefer than the Zohar.** (International Zohar Foundation - 0548436784).